ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΑΓΓΛΙΚΟΝ ΧΙΟΥΜΟΡ

Ὁ Μάκφερσον καὶ ὁ Μπρόους ἔχουν ὁ καθένας τους ἀπὸ ἕνα κυνηγετικὸ σκυλλὶ καὶ συνεννοοῦνται νὰ τὰ βάλουν νὰ τρέξουν στὶς κυνοδρομίες. Ὁ κάτοχος τοῦ σκύλλοῦ ποὺ θὰ νικήσῃ στὸ τρέξιμο, θὰ κερδίσῃ ἑκατὸ λίρες. Οἱ ἀγῶνες πρόκειται νὰ γίνουν μετὰ δεκαπέντε μέρες, μὰ λίγες μέρες πρὶν ὁ Μάκφερσον μαθαίνει, ὅτι ὁ σκύλλος τοῦ Μπρόους ἐχτύπησε κάπου τὸ πόδι του καὶ κουτσαίνει.

Πηγαίνει τότε, βρίσκει τὸν Μπρόους καὶ τοῦ προτείνει νὰ παρατηθῆ ἀπὸ τὶς κυνοδρομίες ἔναντι μιᾶς ἀποζημιώσεως δέκα λιρῶν.

Οἱ φίλοι του ἐκπλήσσονται. «Καϊμένε, τοῦ λέν, γιατὶ δὲν ἄφηνες νὰ γίνουν οἱ ἀγῶνες καὶ νὰ κερδίσῃς σίγουρα τὶς ἑκατὸ λίρες ;»

—Γιατί ; Γιατὶ ὁ σκύλλος μου ἐμφάνισε ἐδῶ καὶ μιὰ βδομάδα !

* * *

— Σήμερα, πατέρα, ἐκέρδισα μάμιση δραχμή. Πῆγα πεζῆ στὸ σχολεῖο, τρέχοντας πίσω ἀπὸ τὸ τράμ.

— Βλάκα ! Μπορεῦσες νὰ τρέξῃς πίσω ἀπὸ ἕνα... ταξί. Ἔτσι θὰ κερδίζες, ἑφτὰ δραχμές !

* * *

Ἕνας Ἄγγλος παραπονιέται σ' ἕνα Σκωτζέζο :

— Ἐδάνεισα στὸν Τζὰκ Τάϊλορ διακόσια σελλίνια καὶ δὲν μπορῶ νὰ τὰ πάρω πίσω.

— Τοῦ ἔγραψες ;

— Ναί.

— Σοῦ ἀπάντησε ;

— Ὄχι.

— Κατάγγειλέ τον.

— Δὲν γίνεται. Τοῦ τὰ δάνεισα χωρὶς νὰ πάρω καμμιὰ ἀπόδειξι.

— Γράψε του, τότε τὸ ἑξῆς : «Στεῖλε μου ἀμέσως τὰ χίλια σελλίνια ποὺ σοῦ δάνεισα».

— Μ' ἀφεῦ τοῦ ἐδάνεισα μόνο διακόσια ;

— Βέβαια. Μὰ μ' αὐτὸν τὸν τρόπο θὰ τὸν κάνῃς νὰ σοῦ γράψῃ θυμωμένος : « Πῶς μοῦ γρεύεις χίλια σελλίνια ἀφοῦ μοῦ δάνεισες μονάχα διακόσια». Καὶ τότε θἄχῃς τὴν ἀπόδειξι.

Ὁ Μπέρναρ Σόου

Η ΣΟΦΙΑ ΤΩΝ ΛΑΩΝ

Δὲν ὑπάρχει καλὸ ρόδο χωρὶς ἀγκάθια κι' ἀληθινὴ ἀγάπη χωρὶς ζήλειες.

Ἀραβικὴ παροιμία

— Ὅποιος ἔρχεται φεύγει, κι' ὅποιος φεύγει δὲν γυρνάει. Μονάχα ἕνας παραμένει αἰώνιος : ὁ Θεός.

Τουρκικὸ γνωμικὸ

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

(Ἀπὸ τὰ Παρισινὰ φύλλα)

Ὅταν ὁ περίφημος σύγχρονος Γάλλος μυθιστοριογράφος Πὸλ Μορὰν ἦταν ἀκόμα παιδί, μιὰ μέρα εἶχε ἐπισκεφθεῖ τοὺς γονεῖς του κάποια κυρία, ἡ ὁποία εἶχε ἀρκετὲς γνώσεις χειρομαντίας. Σὲ μιὰ στιγμὴ ἡ κυρία αὐτή, πῆρε τὸ χέρι τοῦ μικροῦ Μορὰν καὶ ἄρχισε νὰ τὸ ἐξετάζῃ.

— Ἡ γραμμὴ τῆς ζωῆς σου, τοῦ εἶπε, εἶνε μακρυά, μακρέ μου φίλε, μὰ ἡ γραμμὴ τῆς τύχης σου εἶνε πολὺ κοντή. Θὰ ἔπρεπε νὰ ἦταν κι' αὐτὴ μακρυά, γιὰ νὰ περάσῃς τὴ ζωή σου εὐτυχισμένη.

Τὸ παιδὶ δὲν εἶπε τίποτε. Ἔφυγε μόνο ἀπὸ τὴ σάλλα καὶ ἔπειτα ξαναγύρισε σ' αὐτὴ μὲ τὸ χέρι του καταματωμένο...

— Τί ἔπαθες ; τὸν ἐρώτησε ἡ μητέρα του ἀνήσυχη, τρέχοντας πρὸς αὐτόν.

—Τίποτε, μαμά... Τίποτε... τῆς ἀπάντησε ὁ μικρὸς Μοράν. Ἐπῆγα στὴν κουζίνα καὶ... μάκρυνα μὲ τὸ ψωμομάχαιρο τὴ γραμμὴ τῆς τύχης μου, γιὰ νὰ ζήσω εὐτυχισμένος !...

* * *

Ὁ Ἀνρὶ ντὲ Ρενιὲ εἶνε ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγαλείτερους συγχρόνους ποιητὰς τῆς Γαλλίας. Συγχρονος δὲ εἶνε καὶ ὁ πιὸ ἀριστοκράτης ἀπ' ὅλους.

Ὅταν ἦταν πολὺ νέος ἀκόμη τὸν ἐπεσκέφθη μιὰ μέρα ὁ διευθυντὴς τοῦ «Ἑρμοῦ τῆς Γαλλίας» κ. Α. Βαλλέττ, ὁ ὁποῖος ἐνθουσιασμένος ἀπὸ τὰ ποιήματά του, τὰ ὁποῖα εἶχε διαβάσει σὲ διάφορα περιοδικὰ τοῦ ἐπρότεινε νὰ τοῦ τὰ ἐκδόσῃ.

Ὁ Ρενιὲ δέχτηκε εὐχαρίστως τὴν πρότασί του. Μὰ ὅταν ὁ Βαλλέττ τοῦ ἔκανε λόγο καὶ περὶ πληρωμῆς,ξαφνιάστηκε τόσο ὥστε τὸν ρώτησε κατάπληκτος.

— Πληρώνονται λοιπὸν καὶ τὰ ...ποιήματα ;

Ἡ κατάπληξις τοῦ Ρενιὲ δικαιολογεῖται πλήρως, γιατὶ ὁ εὐγενὴς ποιητὴς θεωροῦσε πάντοτε τὴν ποίησι ὡς μιὰ ὑψηλὴ καὶ ἀριστοκρατικὴ ἐνασχόλησι, ἡ ὁποία δὲν ἔχει καμμιὰ σχέσι μὲ τ' ἀχάθαρτα χρήματα.

* * *

Κάποτε, ὁ μεγαλείτερος σύγχρονος πεζογράφος τῆς Γαλλίας Ἀντρὲ Ζίντ, ἔλεγε στὸν ποιητὴ τῆς Πὸλ Βαλερύ.

—Εἶνε τόσο ἀνυπόφορη ἡ ζωή, ὥστε ἂν δὲν ἔγραφα θ' αὐτοκτονοῦσα !

* * *

Ἕνας ἀπ' τοὺς πιὸ πλουσίους διευθυντὰς κινηματογραφικῶν ἐπιχειρήσεων τῆς Ἀμερικῆς, παρουσιάστηκε μιὰ μέρα στὸν περίφημο Ἄγγλο εὐθυμογράφο Μπέρναρ Σόου καὶ τοῦ εἶπε σὲ περιφρονητικὸ τόνο :

—Κύριε Σόου, θὰ ἤθελα νὰ «γυρίσω» μερικὰ ἀπὸ τὰ ἔργα σας. Τὰ ξέρω ὅλα καὶ τὰ βρίσκω ἀρκετὰ καλά, γιατί, ξέρετε, τίποτε δὲν εἶνε γιὰ μένα πολὺ καλό... Νὰ σᾶς τὰ πληρώσω ὅσο θέλετε, μὲ τὸν ὅρο μόνο νὰ... πρωταγωνιστήσετε ἐσεῖς σ' αὐτά...

— Μάστρο, τοῦ ἀπάντησε τότε ὁ Σόου, βλέπω πὼς εἶσθε ἕνας μεγάλος καλλιτέχνης. Ἐγὼ ἀλλοίμονο ! εἶμαι ἕνας ἄσημος ἐπιχειρηματίας ποὺ πληρώνομαι γιὰ ὅ,τι φτιάχνω... Βλέπετε, ὅτι δὲν ὑπάρχει τίποτε κοινὸν μεταξύ μας, καὶ ὅτι δὲν θὰ μπορέσουμε ποτὲ νὰ συνεννοηθοῦμε...

Καὶ λέγοντας αὐτὰ ἔδειξε τὴν πόρτα στὸν Ἀμεριχανό...

* * *

Κάποτε, ὅταν ὁ Πομαρὸλ ἐξέθεσε ὑποψηφιότητα γιὰ νὰ ἐκλεγῆ μέλος τῆς Γαλλικῆς ἀκαδημίας, ἡ σύζυγός του ἄρχισε νὰ ἐπισκέπτεται τοὺς ἀκαδημαϊκοὺς γιὰ νὰ τοὺς προδιαθέσῃ εὐνοϊκῶς ὑπὲρ τοῦ συζύγου της. Μεταξὺ τῶν ἄλλων ἐπεσκέφθη καὶ τὸν Κοπτὲ καὶ τοῦ εἶπε :

— Ψηφίστε, σᾶς παρακαλῶ, τὸ σύζυγό μου, γιατὶ ἂν δὲν ἐκλεγῆ ἀκαδημαϊκὸς σίγουρα θὰ πεθάνῃ !

Ὁ Κοπτὲ ψήφισε πράγματι ὑπὲρ τοῦ Πομαρόλ, ὁ ὁποῖος ὅμως δὲν ἐξελέγη ἀκαδημαϊκός.

Ὅταν ἔπειτα ἀπὸ λίγον καιρό, ὁ Πομαρὸλ ἐξέθεσε καὶ πάλι ὑποψηφιότητα, ἡ σύζυγός του ξαναρχισε τὶς ἐπισκέψεις της στοὺς ἀκαδημαϊκούς.

— Ἀ ! ὄχι ! κυρία μου ! τῆς ἀπάντησε ὁ Κοπτέ, ὅταν ἐπῆγε καὶ σ' αὐτόν. Ἐκράτησα ἄλλοτε τὸ λόγο ποὺ σᾶς εἶχα δώσει καὶ ψήφισα τὸ σύζυγό σας... Ὁ σύζυγός σας ὅμως δὲν ἐκράτησε τὸ δικό του... Γιατὶ δὲν... ἐπέθανε, ὅπως μὲ βεβαιώνατε ὅτι θὰ συμβῆ, ἂν δὲν ἐκλεγῆ ἀκαδημαϊκός ;

τὴ φίλη του καὶ δὲν μποροῦσε νὰ ζήσῃ χωρὶς αὐτή. Ἐπίσης ἐξ ἴσου τὸν ἔθλιβε καὶ ἡ στέρησις τῶν παιδιῶν του.

Ἔτσι, πληγωμένος στὰ βαθύτερα αἰσθήματά του, ὁ Ἀνδρόνικος ἀπειράσισε νὰ ὑποκύψῃ καὶ νὰ ζητήσῃ τὴ συγγνώμη τοῦ αὐτοκράτορος. Ὁ Μανουὴλ, εὐχαριστημένος ποὺ μ' αὐτὸν τὸν τρόπο ἀπαλλασσόταν ἀπὸ ἕνα τόσο ἐπικίνδυνο ἀντίπαλο, ἔσπευσε, μὲ τὴ συνηθισμένη του ἐπείκεια, νὰ τοῦ τὴν παραχωρήσῃ. Ἔδωσε μάλιστα στὸν ἐξάδελφό του κάθε ἐγγύησι γιὰ τὴ ζωή του καὶ τὴν ἐλευθερία του καί, ὑπ' αὐτοὺς τοὺς ὅρους, ὁ Ἀνδρόνικος ξαναγύρισε στὴν Κωνσταντινούπολι.

Μόλις ἔφτασε στὴν πρωτεύουσα, ἐπιτήδειος ἠθοποιὸς καθὼς ἦταν γιὰ νὰ ἐξευμενίσῃ ἀκόμη περισσότερο τὸν αὐτοκράτορα, ἐξεδήλωσε τὴν ὑποταγή του σ' αὐτὸν μ' ἕνα τρόπο ἐντελῶς θεατρικό. Τύλιξε λοιπὸν γύρω στὸ κορμί του, κρύβοντάς την κάτω ἀπ' τὰ ροῦχα του, μιὰ μακρυὰ ἁλυσσίδα, ἡ ὁποία ἀπ' τὸ λαιμό του ἔπεφτε ὥς τὰ πόδια.

Ἔτσι, ὅταν ὁ Μανουὴλ τὸν δέχτηκε στὸ παλάτι τῶν Βλαχερνῶν, μπρὸς σ' ὁλόκληρη τὴν αὐλή, σωριάστηκε μὲ τὰ μοῦτρα καταγῆς καὶ κλαίγοντας μὲ πύρινα δάκρυα ἐκλιπάρησε τὴ συγγνώμη του.

Ὁ Μανουὴλ, τὸν ὁποῖον κατασυγκίνησε ἡ παθητικὴ αὐτὴ στάσι τοῦ ἐξαδέλφου του, ἔκλαιγε κι' αὐτὸς καὶ τὸν προσκαλοῦσε νὰ σηκωθῆ. Μὰ ἐκεῖνος ἐπέμενε νὰ παραμένῃ σωριασμένος καταγῆς, καὶ, σὲ μιὰ στιγμή, βγάζοντας μέσ' ἀπὸ τὰ ροῦχα του τὴν ἁλυσσίδα, διεκήρυξε πὼς ἤθελε ὡς τιμωρία τῶν ἐγκλημάτων του, νὰ τὸν μετεχειριστοῦν ὡς αἰχμάλωτο καὶ νὰ τὸν σύρουν ἁλυσσόδετο ὥς τὰ πόδια τοῦ θρόνου !... Παρὰ τὶς ἀντιρρήσεις τοῦ Μανουὴλ, ὁ Ἀνδρόνικος ἐπέμεινε καὶ ἡ ἐπιθυμία του πραγματοποιήθηκε.

Μετὰ τοὺς αὐτοεξευτελισμούς του αὐτούς, ὁ αὐτοκράτωρ τοῦ φέρθηκε σὰν νὰ ἦταν ἴσος του καὶ τὸν περιέβαλε μὲ κάθε μεγαλοπρέπεια καὶ λαμπρότητα, «ὅπως ἐταίριαζε—καθὼς γράφουν οἱ χρονογράφοι τῆς ἐποχῆς —σ' ἕνα τέτοιον ἄνδρα, ποὺ γύριζε ἀπὸ τόσο μακρυὰ ἀπουσία...»
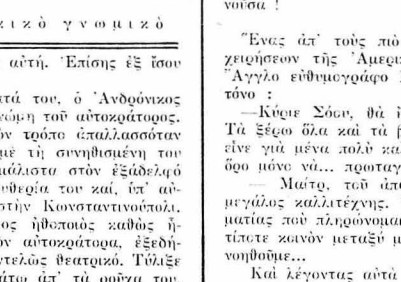
ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Ἡ συνέχεια.